

него гърмѣше лудешки смѣхъ, но Адамовъ запазваше сериозното изражение на лицето си и само лукаво примигваше надъ лулата си.

Адамовъ се отбиваше и при мене. Още въ коридора чувахъ, какъ важно говорѣше на ординареца: „Доложи на поручика... ще искамъ нѣкои инструкции“. Но както всѣкога, ние приказвахме повече за морето, за буритѣ и корабокрушенията му. Нови инструкции той не получаваше, освенъ всѣкога една и сѣща: да внимава и да наблюдава добре. Но азъ не пропускахъ да похваля точността и хубавия стилъ на съобщенията му. Като всѣки авторъ, Адамовъ се поласкаваше твърде много и си отиваше доволенъ. Това скоро се разбираше. На двора го чакаше магарето, стегнато и натоварено отъ войниците. Чуваха се нѣколко твърде немилостиви удари и бодрия моряшки викъ: „Хайде! Вирра!“

Повече отъ часъ-два Адамовъ не оставаше въ заставата. Но той обичаше усамотението си, защото бѣше близо до морето. Често, когато не се виждаха параходи на хоризонта, той слизаше на брѣга. Сега Адамовъ имаше доволния и щастливъ видъ на собственикъ, който заобикаля имението си. Виждалъ съмъ го, застаналъ до самата чърта на водата, въ характерната за моряцитѣ поза: малко разкراченъ, ржцетѣ отзадъ, лулата въ уста. Той имаше философски наклонности и обичаше тихитѣ съ-